

Santiago De Compostela

De kustroute

Eindelijk was het zo ver. Op 22 september 2013 om 9u17 in het station van Lille afscheid genomen van mijn vrouw Chantal, voor een lange rit met de TGV naar IRUN. Het begin van een mooie pelgrimstocht.

In de ochtendschemering zet ik mijn eerste stappen op Baskische grond. Eenmaal na de moerassen van Jaitzubia, wordt het parcours zeer heuvelachtig en bergachtig met de zon als enige metgezel. De ganse dag gaat het op en neer, véél (water!!) drinken is nodig want tegen de middag is het 27 graden, en zo gaat het de komende dagen onafgebroken verder. Af en toe heb je een fantastisch uitzicht op de kust, een wandeling op het strand, een overzet met een veerpont, veel bos en onverharde wegen.

Steden als San-Sebastian alom bekend bij de wielervrienden, Bilbao met de Begonabasiliek

en de indrukwekkende kathedraal gewijd aan de apostel in het oude maar gezellige stadscentrum, een promenade langs de Ria leid je naar het Guggenheimmuseum, het symbool van het nieuwe Bilbao.

Ik verlaat het prachtige Baskenland via een kustpad. Aan de ene kant steile kliffen, de andere kant een bergketen, en zo kom ik Cantabrie binnen. De kust is hier nooit ver weg, al moet er wat meer over asfalt gewandeld worden. Toch biedt er zich regelmatig een variant aan zoals de Helguerapas en de vallei van Liendo. Die zijn iets langer maar wel mooier, en dit wordt nog eens afgewisseld met heel mooie stadjes zoals Castro-Urdiales gelegen aan een haven en het monumentale Santillana DelMar. Cantabrie biedt voor elk wat wils en je valt soms van de ene verbazing in de andere.

Ik ben nu al twee weken onderweg. Het weer is ronduit prachtig, en zo steek ik de rivier de Deva over : de grens met Asturie. Onmiddellijk volgt een stevige klim, om een drukke weg te vermijden kies ik voor de kustroute die aangenamer is. Af en toe verlaat ik de kust om de historische paden te bewandelen waar de natuur steeds aanwezig is.

De komende dagen slingert de camino zich een weg over bospaden, holle wegen, verharde en onverharde paden, veldwegen en rustige asfaltwegen. Hier en daar moet toch stevig klimwerk verricht worden !

Stilaan nadert de grote splitsing : die van de Camino Primitivo. In Grases scheiden zich de wegen. Mijn keuze stond al vast voor ik vertrok : de Primitivo die door Oviedo en Lugo loopt is synoniem voor eenzame dagen, gevuld met de schoonheid van de meest onbekende uithoeken van

de Cordillera Catabrica, waar u over karrensporen en door bossen met loofbomen trekt. Hier geen bewoonde wereld, u moet door berggebied over passen die hoger zijn dan 1.000 m.

Maar eerst nog eens halt houden in Villaviciosa, het middelpunt van de Cider die ik zeker niet zal overslaan, en een overnachting in het klooster van San Salvador De Valdedis.

De eerst volgende stad is Oviedo, met 220.000 inwoners een drukte van je welste! Het duurt wel even voor je de stad doorkruist hebt, maar eenmaal voorbij de buitenwijken is de natuur alom terug aanwezig. De komende dagen zal het onderste uit de kan moeten gehaald worden,

historische tracé, alternatieve bergpassen die steeds steiler en langer worden zoals de variant via Acevedo. Een eerste klim van ongeveer 1.5 km brengt me tot bij een brug. Vandaar af zie ik de weg voor me uit. Die slingert zich een weg naar boven goed voor 3.5 km. Een stukje vals plat brengt me tot aan de voet van de Col van Cabrunana, een stuk middeleeuws tracé en dit met een rugzak van 12 kg bij een temperatuur van 25 graden!

Maar wat je er voor in de plaats krijgt is van ongeziene schoonheid. De volgende dagen wordt het steeds maar beter, een waar paradijs voor pelgrims.

De Camino gaat nog over de hoogvlakte van La Espina iets meer dan 700 m hoog. Het dak van de Camino komt nu heel dicht bij. In het dorp Borres neem ik de variant over : Los Hospitales. Dit is een prachtige, maar een eenzaam tracé! Vanaf de splitsing tot op de top van Puerto del Palo is het 16 km onafgebroken stijgen tot op een hoogte van 1146 m, het hoogste punt van de Camino del Norte. Het enige wat je hier ziet zijn bergen, een eindeloze horizon en graslanden waar koeien langs het pad verspreid liggen.

Je voelt je hier zo goed als alleen op de wereld met de wind als metgezel. Dit is een fantastische ervaring om nooit te vergeten!

Hierop volgt een nogal gevaarlijke afdaling om dan terug wat klimwerk voorgeschoteld te krijgen.

Wandeldag 23 : de zon heeft plaats moeten maken voor donkere grijze wolken en het duurt niet lang of de regen valt met bakken uit de hemel. Het laatste stukje Asturie verlaat ik via Alto del Acebo op 1050 m .

Intussen is er nog wat wind komen opsteken en een dikke mist en zo kom ik Galicie binnen.

Er volgen nog twee zware dagen met heel veel regen en wind over grote bergpassen.

Bij het binnen komen van Lugo valt de stadsmuur onmiddellijk op, die loopt nog rond de hele stad. De Albergue is gelegen in het centrum. Het is er aangenaam verblijven.

Met nog iets meer dan 100 km voor de voeten komen de wegen bij elkaar in Melide, de Camino Primitivo en de Camino Francés en vervolgens de Camino de la Costa. Het is toch even wennen aan de drukte.

Nog een overnachting in Monto do Gozo om dan de volgende morgen Santiago de Compostela binnen te stappen. Voor de meeste pelgrims is dit het eindpunt.

Maar om de leegte te overwinnen die je overvalt, vertrek ik naar de meest westelijke vuurtoren van Spanje : in Finisterra. Het wordt een extra tocht van 90 km die ik afstap in vier dagen wegens het slechte weer. Maar u wandelt wel door een magnifiek landschap.

Een laatste etappe is ingezet, een laatste bestemming is gekozen : het einddoel is Muxia, de plaats waar volgens de legende Maria in een stenen bootje verscheen om Jacobus te helpen.

Dit is het einde van "mijn" Camino, een pelgrimstocht die in mijn geheugen gegrift is en die voor herhaling vatbaar is.

Bij deze wil ik iedereen bedanken die op eender welke manier een steun was om deze pelgrimstocht tot een goed einde te brengen!

Vanhauwaert Geert